

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

LUXEMBOURG

3ENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
I KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPELAS
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Kontakty z Mediami i Informacja

KOMUNIKAT PRASOWY nr 56/06

11 lipca 2006 r.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-432/04

Komisja Wspólnot Europejskich / Édith Cresson

TRYBUNAŁ STWIERDZIŁ, ŻE ÉDITH CRESSON NARUSZYŁA CIAŻĄCE NA NIEJ OBOWIĄZKI KOMISARZA EUROPEJSKIEGO

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, Trybunał uznał, iż stwierdzenie naruszenia obowiązków stanowi samo w sobie odpowiednią sankcję.

É. Cresson była członkiem Komisji Europejskiej od dnia 24 stycznia 1995 r. do dnia 8 września 1999 r., kiedy to Komisja zakończyła urzędowanie podając się kolegialnie do dymisji w dniu 16 marca 1999 r. Teka E. Cresson obejmowała dziedziny nauki, badań i rozwoju, zasobów ludzkich, edukacji, szkolnictwa i młodzieży, a także Wspólne Centrum Badawcze (WCB).

Po objęciu stanowiska E. Cresson życzyła sobie zatrudnić, w charakterze „osobistego doradcy”, jednego ze swoich bliskich znajomych, R. Berthelota, chirurga dentystycznego.

R. Berthelot nie mógł zostać zatrudniony jako członek gabinetu komisarza ze względu na swój wiek (66 lat), o czym É. Cresson została poinformowana. Co więcej, w chwili objęcia przez É. Cresson stanowiska, wszystkie etaty osobistych doradców w jej gabinecie były już zajęte. É. Cresson zwróciła się więc do służb administracyjnych o znalezienie możliwości zatrudnienia zainteresowanego. R. Berthelot został więc zatrudniony jako zewnętrzny pracownik naukowy, od września 1995 r. na okres do końca lutego 1997 r. Zatrudnienie w charakterze zewnętrznego pracownika naukowego wymaga, by zainteresowany wykonywał obowiązki przede wszystkim w WCB lub jednostce prowadzącej działalność badawczą, jednakże R. Berthelot pracował wyłącznie jako osobisty doradca E. Cresson.

Po wygaśnięciu umowy z R. Berthelotem w dniu 1 marca 1997 r. zaproponowano mu ponowne zatrudnienie jako zewnętrznego pracownika naukowego, na okres do końca lutego 1998 r. Łączny czas zatrudnienia go w charakterze zewnętrznego pracownika naukowego wyniósł więc

dwa i pół roku, podczas gdy przepisy dopuszczają maksymalny okres zatrudnienia o długości 24 miesiące. W dniu 31 grudnia 1997 r. R. Berthelot zwrócił się o rozwiązanie umowy z tym dniem ze względów zdrowotnych, co uczyniono.

W następstwie doniesienia jednego z deputowanych do Parlamentu w 1999 r. w Belgii wszczęto śledztwo w sprawie R. Berthelota. W czerwcu 2004 r. sąd pierwszej instancji w Brukseli umorzył postępowanie ze względu na brak znamion przestępstwa.

Równocześnie, w styczniu 2003 r. Komisja przedstawiła É. Cresson zarzuty oparte na naruszeniu obowiązków komisarza w związku z zatrudnieniem R. Berthelota. Po przesłuchaniu É. Cresson, Komisja wniosła w dniu 19 lipca 2004 skargę do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 213 WE¹.

Trybunał przypomniał po pierwsze, że zgodnie z art. 213 ust. 2 WE członkowie Komisji winni wypełniać „zobowiązania wynikające z ich funkcji”. Pojęcie to nie zostało w żaden sposób ograniczone, należy zatem interpretować je w ten sposób, iż obejmuje, poza zobowiązaniem do uczciwości i roztropności, wymienionym wprost w tym artykule, całość obowiązków wynikających z funkcji członka Komisji, wśród których znajduje się zobowiązanie do działania w sposób w pełni niezależny w interesie ogólnym Wspólnoty oraz przestrzegania jak najbardziej rygorystycznych norm postępowania. Członkowie Komisji winni więc zawsze przedkładać ogólny interes Wspólnoty nie tylko nad interesy narodowe, lecz także osobiste.

Postępowanie członków Komisji winno być bez zarzutu, niemniej jednak za naruszenie zobowiązań w rozumieniu art. 213 ust. 2 WE może być dopiero uznane naruszenie o istotnej wadze.

Następnie Trybunał stwierdził, że É. Cresson naruszyła zobowiązania wynikające z jej funkcji członka Komisji w związku z zatrudnieniem i warunkami pracy R. Berthelota. Orzekł, że zatrudnienie tego ostatniego stanowiło obejście zasad zatrudniania członków gabinetów oraz zewnętrznych pracowników naukowych.

Biorąc pod uwagę osobiste zaangażowanie É. Cresson w zatrudnienie R. Berthelota, które nastąpiło na jej wyraźne życzenie, po tym jak została poinformowana o braku możliwości zatrudnienia go w jej gabinecie, należy uznać ją za odpowiedzialną za zatrudnienie zainteresowanego oraz za wynikające stąd obejście zasad.

Stąd, É. Cresson, doprowadzając do zatrudnienia bliskiego znajomego, R. Berthelota, jako zewnętrznego pracownika naukowego, który nie miał wykonywać odpowiadających temu stanowisku obowiązków, a to w celu umożliwienia mu wykonywania pracy w charakterze osobistego doradcy w jej gabinecie politycznym, mimo że gabinet ten miał już kompletną obsadę, a R. Berthelot przekroczył dopuszczalny na takim stanowisku wiek, dopuściła się istotnej wagi naruszenia.

¹ Artykuł 213 ust. 2 WE określa obowiązki i zobowiązania członków Komisji. Zgodnie z art. 213 ust. 2 akapit trzeci WE Rada lub Komisja mogą zwrócić się do Trybunału, zależnie od sytuacji, o usunięcie zainteresowanego ze stanowiska (dymisja) lub o pozbawienie go prawa do emerytury albo innych korzyści. Niniejsza sprawa jest pierwszą, jaką Trybunał rozstrzygnął na podstawie tego postanowienia.

Komisja utrzymywała również, że É. Cresson naruszyła zobowiązania wynikające z funkcji komisarza proponując zawarcie umów innemu ze swoich bliskich znajomych, T. Riedingerowi, adwokatowi zajmującemu się sprawami gospodarczymi, lecz Trybunał uznał, iż podane mu informacje nie pozwalają na stwierdzenie tego naruszenia.

Ponadto, Trybunał odrzucił w całości zarzuty podnoszone przez É. Cresson dotyczące kwestii proceduralnych oraz poszanowania różnorodnych praw, w szczególności prawa do obrony. W odniesieniu do twierdzenia É. Cresson, zgodnie z którym, w przypadku tożsamości zarzutów stawianych w postępowaniu karnym i dyscyplinarnym, ustalenia sądu karnego są wiążące dla organów dyscyplinarnych, Trybunał uznał, że nie jest związany prawną kwalifikacją okoliczności faktycznych dokonaną w ramach postępowania karnego i że jego zadaniem jest ustalenie, w pełnym zakresie przysługującej mu swobody oceny, czy czyny zarzucane w postępowaniu na podstawie art. 213 ust. 2 WE stanowią naruszenie obowiązków wynikających z funkcji komisarza. W związku z tym orzeczenie sądu pierwszej instancji w Brukseli stwierdzające brak przesłanek winy É. Cresson nie może wiązać Trybunału.

Jakkolwiek wreszcie naruszenie zobowiązań wynikających z funkcji członka Komisji wymaga co do zasady zastosowania sankcji, Trybunał orzekł, że biorąc pod uwagę okoliczności sprawy uznać należy, iż samo stwierdzenie naruszenia stanowi odpowiednią sankcję i można wobec tego zwolnić É. Cresson z sankcji w postaci pozbawienia prawa do emerytury lub innych podobnych korzyści.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Trybunału Sprawiedliwości.

Dostępne wersje językowe : CS, FR, DE, EN, ES, EL, HU, IT, NL, PL, PT, SK, SL

Pełny tekst wyroku znajduje się na stronie internetowej Trybunału

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-432/04>

Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12.00 CET w dniu ogłoszenia.

W celu uzyskania dodatkowych informacji proszę skontaktować się z

Ireneuszem Kolowcą

Tel. (00352) 4303 2878 Faks (00352) 4303 2053